

שושנה יוסופוב

⋮

בעלת האו

2019

פנטזיה ומדע-בדיוני

הספר הודפס בשנת 2019 על ידי

סיטי פרינט בע"מ

קריית ביאליק

סיטי פרינט בע"מ

דפוס אופסט ודיגיטלי בע"מ

טלפון : 04-8419760 | 04-8745092

פקס : 04-8490922

דוא"ל : cityprint.il@gmail.com

אתר אינטרנט : www.ctprint.co.il

כל הזכויות שמורות ליוצרת,

שושנה יוסופוב ©

ישראל, 2019

פרק א

אילייה

פיצוץ אדיר הרעיד את המחנה סביבנו.

האדמה רטטה תחת רגלנו בהתרגשות גדולה ואולי אפילו בפחד, והסיבה לכך נבעה מהאדם ומיצרו החמדני ומטיל האימה. לא משנה כמה עושר או חלקי אדמה היו לו - למלך הדגול שלנו - הוא רצה עוד וכמה עוד הוא ירצה עד שישתפק בשטחי האדמה ובמשחקי המלחמה והכיבושים שלו.

”אילייה!”

עצמתי את עיניי למשמע הצליל המוכר שהתקרב אל האוהל. הושטתי את ידי אל המטופל השכוב על אחת המיטות העשויות לרגלי וכיסיתי את פניו הדוממות בגלימה מכוסת הדם שלו. היה זה הנפטר השביעי שלי ביום הארור הזה; גבר צעיר שאת שמו אפילו לא ידעתי וסביר להניח שלא אדע גם בעתיד.

”אילייה! ראש המחנה קורא לך!”

שילבתי את כפות ידיי לגובה ראשי והתפללתי על נפשו של המת, מתעלמת מהקול שלא הפסיק לקרוא בשמי. זה לא שבאמת יכולתי להעלימו עם ההתעלמות שלי, אלא שפשוט ניסיתי למשוך את הזמן עד קצה יכולתי. הרי שזה היה מובן מאליו, מדוע ראש המחנה קרא לי ולכן, ניסיתי גם לאחוז בעצמי מללכת אליו.

אלי הקדוש, ניסיתי לעצור את השליח מלקחת אותי אליו, לא שכאן, במקום הזה היה טוב יותר. בין כל המקומות במחנה הזה, זה היה האוהל הנוראי שביניהם ואני תיעבתי אותו יותר מכל, כיוון שהייתה זאת הנקודה הסופית - המקום אליו נשלחו הלוחמים בכדי למות.

”אילייה?”

הרגשתי את ידו המזיעה של השליח הצעיר על כתפי והרמתי את מבטי הריק, אפוף התמיהה אליו. עיניו החומות בהו בי בציפייה ומשהו שנראה כמו חמלה ואולי אפילו ייאוש ציירו את פניו. כן, היו אלו כל אותן ההבעות, עליהם לא ניתן היה לשלוט באזור הזה של המלחמה. אני זוכרת שהגעתי

הנה לראשונה, השליח הצעיר הזה אמר לי שהיה עליי לוותר על כל תקווה שהייתה לי. הוא הסביר בצער רב שהתקווה בסופו של דבר תביא למותי ועל כן, היה עליי לוותר עליה.

"אילייה, ראש המחנה ביקש לראותך, " חזר על עצמו הצעיר, "ישנה בעיה באוהל הג –" הוא השתתק בין דבריו. בוהה על גופתו של המת, כאילו שהבחין בנוכחותו רק ברגע זה. וזה לא שהוא לא ראה גופות של מתים בעברו, אלא שהיו כאן כל-כך הרבה, שאיש לא טרח אפילו להזיז אותם.

הוא עמד כעת, מעליי, בוהה מבלי למצמץ אפילו, כאילו מהפחד להביע רגש כלשהו, או אפילו לאבד רגע או שנייה מיותרת. הוא היה כה צעיר, אף צעיר יותר ממני, מקומו היה לצד אמו ובכל זאת, הוא היה כאן בין אותם הלוחמים שנתנו את עצמם להוד-מעלתו, מלכנו.

"תגיד לשומרים להיפטר מהגופות." אמרתי את המילים בקור רוח, למרות שליבי השתולל בכאב עז. בכל זאת, היה עליי לשלוט על רגשותיי; החולשה לא התקבלה במקום הזה בצורה כה טובה.

ניגבתי את הזיעה והדמעות בשולי הסינר שהיה קשור מסביב למותניי, לפני שנאנחתי בקוצר רוח. מנגבת את הזיעה שנטפה ממצחי ולאורך זרועותיי, תחת בד שרוולי.

"האם ישנם פצועים נוספים?" שאלתי, למרות שכבר ידעתי את התשובה בעצמי.

הצעיר הנהן לחיוב, מסרב לנתק את עיניו מגופתו של המת, כאילו שזה יתעורר בכל רגע ויקח אותנו לצד השני - לקצה העולם - ביחד איתנו. הוא בלע רוק לאט ובזהירות, מכריח את עצמו לנתק את עיניו מהגופה הדוממת, לפני שחזר אליי ועזר לי לקום על רגליי. האוהל בו עמדנו היה חסר כל רצפה, כפי שהיה לאוהלים אחרים במחנה ולמה שתהיה כאן אחת, ממילא כל מי שמובא הנה - בא לכאן למות.

לא כולם כמובן, אבל רובם הגדול.

"יופי..." מלמלתי לעצמי, לפני שסידרתי את שמלתי במשיכה קלה למטה ופניתי למטופל הבא בחוסר מחשבה.

"אילייה, את שמעת אותי בכלל?" הוא תפס את ידי ולחץ סביבה בחוזקה, מבטו המודאג קפוא עליי. יכולתי לראות את הדאגה הרוטטת חולפת על פניו באימה, לפני שחייכתי לעברו בטיפשות קלה.

"כן, כן..." אמרתי וטפחתי על כתפו בחיבה אמהית, למרות שהייתי גדולה ממנו בעשרה שנים סך הכל. "אל תדאג, אני אלך ברגע זה... אבל אנא ממך, אל תשכח ועשה את אשר בקשתי." הצבעתי סביבי בייאוש, "יש כאן כל-כך הרבה מתים ואין מקום אפילו למטופל אחד –"

"אילייה..." הוא חזר ולחש בדאגה, "א-את בסדר?" שאלה מטופשת, רציתי להשיב לו. אך במקום זאת, ליקקתי את שפתיי כנגד הטעם המריר שמילא את פי.

"אני בסדר גמור." אמרתי לו בחוסר רצון.

פניתי מחוץ לאוהל מבלי לחכות לו. אך עוד לפני שהספקתי לצאת ממנו, האדמה רעדה בפיצוץ נוסף אשר התנוסס מהאופק הלא כל-כך רחוק והעיף אותי אחורנית. תפסתי את בד הדלת ששימש כדלת הכניסה ונאחזתי בו בכל הכוח, בכדי לא ליפול למטה על האדמה.

ברכיי רעדו בזמן שאחזתי בעצמי על רגליי בכוח ואילו הצעיר פנה אליי ועזר לי להתיישר. יצאנו יחדיו החוצה אל המחנה. הלב שלי השתולל בצליל חזק ולא יכולתי שלא לפחד. שערות ידיי הסתמרו וניסיתי להרגיע את עצמי ולהלביש את אטימות הנפש שלי בחזרה על פניי.

"זה נשמע די קרוב הפעם..." שמעתי את מלמולו של השליח המפוחד וכאשר שלחתי את מבטי לשלו, הבחנתי שהוא בהה לשמי צהרי היום. שמיים בהירים שהוסתרו תחת ענן רחוק וכהה. ענן שלא היה קשור למזג האוויר של היום הנפלא הזה, אלא שהיה מקושר אל המלחמה עצמה.

איש לא נע או זז. כל אחד פנה לעסוק בענייניו, כאילו שהדבר גם לא קרה מלכתחילה - ובכן, כולם מלבד החיות. הסוסים פלטו נעירה מפוחדת ואילו השומרים שטיפלו בהם, ניסו להרגיעם בליטופים ובמיילות עידוד ונחמה.

הו, אלי הקדוש.

כמה שרציתי להיות אחד מהסוסים הללו. רציתי לבעוט באחד השומרים, להעיף אותם ולדהור מכאן כמה שיותר מהר. הרחק מהמקום הנורא הזה ומהזוועות שראו עיניי עד כה. ריחות הדם והאימה שאפפו את כל המחנה הזה, החזירו אותי אחורנית בזמן – אל הזמן שבו הייתי עוד צעירה.

"אילייה?" הסתובבתי לעברו.

"כן, כן. לך כבר..." פלטתי, "אמור לשומרים את אשר בקשתי –"

"אולי כדי שאבוא איתך –"

"אני בסדר גמור... אין לנו זמן לזה עכשיו, לך כבר." ושוב, מצאתי את עצמי מחייכת למראה הקידה הקצרה שהוא נתן לי, לפני שהוא פנה לדרכו. הוא קד לי - רופאה פשוטה וחסרת שם, כאילו שהייתי איזו עלמה באיזו טירה מלכותית, רחוק מהמלחמה הזאת.

ניערתי את ראשי מההלם שעדיין הידהד באוזניי בצליל חזק של פעמונים, ופניתי במהירות לראש המחנה ולאוהל הגדול. האוהל שהפחיד אותי יותר מכל. הרי שלא הייתי צריכה לנחש את הסיבה בגללה הוא קרא לי. אני ידעתי שהוא היה זקוק לעוזר שיעזור לו לתקן את המטופל החדש שלו. אגב, "לתקן" זאת מילה די גדולה למעשה כה נבזי.

ראש המחנה הזה נהג לכרות אברים ולקחת תקווה מלוחמים רבים והוא אפילו לא התבייש בדבר, להפך הוא התגאה בו. הוא היה כה מרוצה מעצמו, שלעיתים אף היה נדמה לי שהוא נהנה מהדבר. עצמתי את עיניי כנגד הזכרון שאפף את ראשי בימים האחרונים.

הלוחם המבוגר ההוא שהגיע לידי של ראש המחנה. האחד שאיבד את שתי רגליו, למרות שהאמנתי – לא, אני ידעתי בוודאות שניתן היה לתקן את הרגל השניה. אבל ראש המחנה לא רצה אפילו להקשיב לי, כאילו שכריתת אברים יכלה לתקן את הכל.

"אילייה." הרמתי ראשי קדימה לעבר האוהל הגדול, לצדו עמד ראש המחנה וחייד אליי. ולמה שהוא יחייד בצורה שכזאת, בשם האל הקדוש?

פניתי לעברו במהירות, לפני ששילבתי את ידי לחיקי וקדתי קצרות מבלי להוציא מילה. הוא הנהן לעברי והניח את ידו על כתפי, כפי שנהג לעשות מהיום הראשון שהגעתי הנה, כאילו שהייתי אחת הילדות הקטנות שלו. רציתי להזיז את ידו ממני. אלי הקדוש, רציתי לשבור אותה ואז לשטוף את הכתף שלי מהגועל שנותר עליה ממגעו הנבזי.

"טוב שבאת, אילייה... חיכינו לך."

חיכינו?

הרמתי את מבטי ולראשונה הבחנתי בשני הגברים שעמדו מאחוריי. ולמרות שפניהם היו מכוסות בברדס, הרגשתי את מבטם הישיר עליי, כאילו שהם ידעו מי אני - האני-האמיתית שלי. בעלתי רוק הגוש שנתקע בגרוני וליקקתי את שפתיי היבשות, לפני שהשפלתי את מבטי בכניעה וחיכיתי לפקודותיו של ראש המחנה.

שקט כבש את המקום וכל אשר הצלחתי לשמוע הייתה הדממה הרוטטת שכבשה את מוחי המנותק. לא יכולתי להרגיש או לשמוע דבר, מלבד ליבי המשתולל. לקחתי נשימה עמוקה וניסיתית להרגיע את עצמי, למראה מבטו החשדני של ראש-המחנה.

"האדונים הנכבדים הללו באו הנה בכדי לראותך, אילייה..." הוא החל, "תברכי אותם לשלום."

"ש-ש-שלום לכם, אדונים נכבדים..." היה הדבר היחיד שיצא מפי היבש.

הם כאן בשבילי? למה שהם יהיו כאן... בשבילי?

הרגשתי בגוש עולה במעלה גרוני ומשום מה, קולה הרחוק והמזהיר של אמי הידהד בראשי ברגעים אלו. אולי, היה זה מהפיצוץ ההוא? ומדוע הצלילים הללו התנוססו באוזניי? אפילו הפעמונים של הפיצוץ, חזרו לצלצל במרכז ראשי וליבי השתולל בפעימות חזקות וחסרות מעצורים.

"תסלחו לה, אדונים נכבדים..." ציחקק ראש-המחנה, "שמעתי שרבים מתו היום תחת ידיה ואני מאמין שהיא עדיין בהלם מהאירועים האחרונים - בכל זאת, היא אישה ומה עוד אפשר לצפות מאישה כה, אממ... חלשה." מצאתי את מבטו הקר מתרכז עליי, כאשר הוא המשך ואמר בחיוכו המאולץ. "אולי כדי שתחזרו ביום אחר -"

"אנחנו זקוקים לה כעת." השיב האחד.

"הוד-מעלתו שלח אותנו בעצמו..." המשיך האחר.

"ה-ה-הוד-מעלתו?!" עיניו של הזקן התעגלו בפליאה וחוסר אמון. "למה שהוד, אממ... מאיפה...?" השתק האיש ובלע את רוקו כנגד מבטם הישיר עליו. "אילייה... את מכירה את הוד-מעלתו?" הוא שאל אותי בתדהמה. ולמרות ששאלתו הישירה הייתה מופנת אליי, לא הצלחתי להוציא אפילו מילה אחת מבין שפתיי הפתוחות.

למה שהוד-מעלתו... שהמלך עצמו יידע על קיומי, הרי שאני אף-אחת...

לקחתי נשימה עמוקה וקדתי בכל גופי ולעומק, מנסה להסתיר את ההבעה ההמומה ועטופת ההלם שכיסתה את פניי מפני הגברים הזרים. הרי שאם הוד-מעלתו ידע מי האני האמיתית שלי, הוא ידע גם מאיפה באתי. הוא הכיר את הוריי וכן, הוא ידע על עברי ומי הייתי באמת.

"השאר אותנו." פקד האיש על ראש המחנה.

"אבל –"

"לא שמעת את האדון?" חזר השני בקור-רוח.

"כן, אדוני... כ-כ-כמובן." קד ראש המחנה, לפני שהסתובב והשאיר אותי לבד איתם. התבוננתי על דמותו המתרחקת וכל אשר הרגשתי הייתה ריקנות בלתי-נשלטת של פחד.

דממה שררה סביבנו. דממה שהתלוותה בפיצוץ נוסף והפעם, לא רחוק מהמחנה שלנו. האדמה רטטה קלות, לפני שהפסיקה ורוח קלה התלוותה באבק שעלה בינינו וחזר לאדמה בתנועה קלה למטה. לא זזתי ממקומי. המשכתי לעמוד שם ולהביט על הזוג בציפייה ארוכה ומטלטלת. מה הם כבר רצו ממני? האם הם ידעו מי אני ומאיפה באתי? ומדוע הם לא הרגו אותי, אם אכן הם ידעו? בלעתי רוק וליקקתי את שפתיי היבשות כנגד עומס השאלות שסיחרר את ראשי בפחד.

"את יודעת למה אנחנו פה?" שאל אחד הגברים ואילו אני, הנהנתי לחיוב. היה זה הדבר היחיד שיכולתי לעשות ברגע זה, כיוון שהלשון שלי נדבקה לתקרת הפה שלי ויובש בלתי נשלט תקף את גרוני והשתיק אותי בחנק.

"אני מוכנה לכל עונש באשר הוא, אדוני..." היה הדבר היחיד שהצלחתי להוציא מבין שפתיי הרועדות ברגע ההוא. שילבתי את ידי לחיקי, מיישרת את מבטי הזהיר אל הזוג הזר.

השניים החליפו מבט מופתע ביניהם, לפני שחזרו לנעוץ בי את מבטם. ולמרות שלא ראיתי את פרצופם יכולתי לדמיין את ההבעה המופתעת שלהם. הם עמדו שם, שותקים ובוהים בי ארוכות. הלב שלי הלם במרכז חזי כמו תופים עליהם מתנפפים לקראת הקרב וכל אשר יכולתי לשמוע ברגע ההוא, היה את צחוקו של אחד מהם. הוא התפרץ בצחוק מתגלגל וחסר-שליטה ואילו השני ניער את ראשו, כאילו בספקנות. הגבר אשר צחק התקדם אליי בגיחוכו השקט והניח את ידו הכבדה על כתפי, לוחץ עליה קלות ובעידוד מנחם.

"למה שנעניש אותך", הוא גיחך, "אם אנחנו זקוקים לך –"

"לי?!!"

"אילייה", הוא החל בניעור ראשו. "אנחנו כאן בכדי שתעזרי לנו..." הוא עצר, כאילו מחפש אחר המילים הנכונות לומר לי. הוא שילב את ידיו מאחורי גבו בהירהור שקט ונשף בחוסר שליטה.

"איך...?"

ליקקתי את שפתיי בנשיקה וחיבקתי את עצמי בשילוב ידיים, תוהה מה יכולתי בכלל לעשות עבורו. מה כבר יכולתי לעשות בשביל מישהו שמכיר את המלך עצמו. העברתי מבט זהיר בין השניים ותהיתי לעצמי, אם כל זה היה מעין סוג של מלכודת בכדי ללכוד אותי ואם כן, אז למה.

הגבר נאנח לעצמו, לפני שחזר להביט על השני בשאלה. השני נד בראשו לחיוב ופנה לתוך האוהל הגדול, מסמן לנו להיכנס אחריו. נכנסו לתוך האוהל הריק בצעדים מהירים, צעדים שלא רציתי לקחת. הגבר סגר את דלת הבד והוריד את הברדס מראשו. לרגע אף חשבתי שעניי עובדות עליי, הרי שזה לא יכול היה להיות. שומר המלך הביט בי מהכניסה בעיניו הירוקות והחודרות, לפני שסימן אל הגבר שעמד ממולי.

אם זה שומר-המלך, אז ... א-אז זה ...

"הוד-מעלתך?" נשפתי את המילים ברעד ובחוסר רצון. וחזרתי להביט על האיש שעמד ממולי. הוא חשף את פניו בפניי ומבלי לחשוב אפילו, נפלתי לרצפה על ברכיי הלא-יציבות. מלך שולמאן, האחד והיחיד עמד מעלי והביט בי בדממה.

זה היה הוד-מעלתו, האיש שהיה אחראי על מותם של אנשים כמוני. השפלתי את מבטי אל האדמה והשתחויתי בפניו, אצבעותיי נוגעות בקצה נעליו בתחנונים שקטים על חיי. אלי הקדוש, אם הוא היה רוצה – הוא היה משמיד אותי במקום בו עמדתי ואני ידעתי זאת בברור.

"הוד מ-מ-מע –"

"קומי." הוא פקד עליי, אך לא העזתי לקום. לא יכולתי אפילו לזוז. גופי רעד מפחד וכאב עד כלות נפשי. כאב על כל אותם האנשים שמתו בקרב בשבילו. על אנשים כמוני – אנשים שהוא רצח במשך שנים ובכל זאת... בכל זאת הוא היה כאן בכדי למצוא אותי בגלל מי שאני.

למה?

זאת הייתה השאלה היחידה שהתנוססה כעת בראשי. דמעות מילאו את עיניי ולאחר רגע קצר, הרגשתי בידיים תופסות את כתפיי ומושכות אותי בכוח למעלה. הוא אחז בי בחוזקה, קצה אצבעותיו חודרות לתוך בשרי בכאב חד ושורף. הוא הביט לעומק עיניי, מבטו ישיר והחלטי. כן, הוא היה כאן בשבילי. נדתי לשלילה והוא בתורו השיב לי בהינהון חיובי של ראשו.

"אני כאן, בגלל ששמעתי שמועות עלייך..." הוא החל בקולו השקט, "שמועות שאמרו לי שתוכלי להעלות באוב..."

"מה? לא!" קטעתי את דבריו בחוסר אמונה והמשכתי נחרצות, "הוד-מעלתו, אתה... אתה היית האחד שאסר עלינו –"

"אני יודע מה עשיתי, אילייה... " הוא השפיל את מבטו לרצפה, לפני שחזר להביט עליי בצער. "אני יודע מה עשיתי לכם במשך שנים רבות, אבל אני זקוק לנביא... ואני זקוק לו עכשיו –"

"זקוק לו?" חזרתי אחריו בהלם.

"אני צריך שתפתחי את הקשר שלי לעולם שמעבר... אני צריך שתפתחי את הקשר שלי עם הנביא, כיוון שהוא היחיד שיכול לעזור לי כעת... לא – " הוא עצר, כאילו מתקן את דבריו. "– הוא היחיד שיכול לעזור לכל הממלכה הזאת, אילייה. אנחנו אבודים בלעדיו."

"אבודים?"

"במשך שבועות שאנחנו מנסים לנצח את השדים," הוא הניד את ראשו בייאוש ואמר, "אבל הם מנצחים אותנו שוב ושוב - כל-כך הרבה אנשים מתו, אילייה... כל-כך הרבה. אנחנו חייבים לעצור את המלחמה הזאת, לפני שיהיה מאוחר מדי." הוא לחץ סביב כתפיי עד כאב, לפני שמשך אותי על רגליי בכוח. "אני זקוק לנביא, רק הוא יודע כיצד יהיה עלינו לנצח את האויב – הוא היחיד שיכול לעזור לנו –"

"אבל, הנביא מת!" השבתי, "הוא נמצא כעת בקצה העולם, בצד השני –"

"בגלל זה אני צריך שתעלי באוב." הוא קטע אותי בחומרה.

"אבל, הוד-מעלתך, אתה... א-אתה היית האחד שהעניש אותנו על שהשתמשנו בכוחות הללו – אתה היית האחד שאסר עלינו להשתמש בהם... אתה היית האחד שרדף והרג אותנו –"

"אני יודע, אילייה ואני מצטער... אני כל-כך מצטער." הוא הריס את ידיו ללחיי ויישר את פניו לשלו בליטוף קל ועדין על סנטרי. "אני מבטיח לך, אילייה... אני מבטיח לך שלא אפגע בך... אני זקוק לך - הממלכה כולה זקוקה לך."

"אבל –"

"אני אתן לך את כל אשר ליבך חפץ בו..." הוא קטע את דבריי נחרצות, "אני אף מוכן לתת לך את החופש שלך."

"חופש?"

הבטתי לעומק עיניו הכחולות בפיקפוק נרגש. הוא הנהן לעברי בביטחה, כאילו שאמר לי ללא מילים שהוא יעשה הכל. הוא ייתן לי את החופש שלי, הסתכלתי סביבי בייאוש. הוא ייתן לי את החופש ואני אוכל לצאת מכאן...

כן, אני אהיה חופשייה, אבל באיזה מחיר?

אני זוכרת שהוד-מעלתו בעצמו פקד עלינו להפסיק בשימוש הכוחות הללו והייתה לכך סיבה טובה. אם כך, מדוע...? למה עכשיו? נשכתי את שפתי במתיחות, עצבנית, לפני שחזרתי אל המלך בשאלה.

"מה הוד-מעלתו רוצה מהנביא?"

"אני רוצה לדעת היכן קבור הספר – הוא החל, – רק בעזרתו נוכל לנצח את האויב ולהציל חיים, אילייה – אנחנו נחיה בשלום." השיב המלך באמונה שלמה.

"ומה איתי?" שאלתי מבלי לשלוט בדבר.

"בשם אלוהנו, אני נשבע לך בכל היקר לי..." הוא נד לעברי בביטחה, "פיתחי את הקשר ואני אתן לך את העולם, אם תרצי בו... אני אתן לך את הכל."

השפלתי את מבטי בייאוש ועצמתי את עיניי, למשמע המילים שעמדו לצאת מפי – מילים שלא רציתי לפלוט – מילים שהוא הוציא ממני בכוח ובחרדה.

אני ידעתי, ספר החיים, היה הספר המסוכן בקיום ההיסטוריה האנושית. היה זה ספר שהביא למותם של עשרות, אם לא מיליוני אנשים... אפילו השדים עצמם שמרו מרחק ממנו ובכל זאת... בכל זאת... עצרתי בעצמי ונשכתי את שפתיי עד כאב, חוזרת להביט לעומק עיניו הכחולות והקרות.

"באשר המלך יצווה עליי, אני אעשה."

פרק ב

אילייה

תמיד רציתי להיות אחת הכשפות הגדולות של הממלכה שלנו. כל חיי חלמתי לעמוד לצד בני משפחתי ולהביא להם לגאווה. כמובן שידעתי שזה היה בלתי אפשרי בעליל.

זה לא יקרה, בגלל אביו של הגבר, שעמד כעת ממולי. בגלל האיש שהשמיד אנשים כמותי במשך שנים. וכעת, בגלל בנו של המלך שפקד עליי לעשות, את אשר הוא אסר במשך העשור האחרון.

"אילייה?" הוא המתין בדממה, כאשר חזרתי להביט בו ברטט מוחלט וצמרמורת עזה תקפה אותי מבפנים, חונקת אותי עד מוות. האם עשיתי את הדבר הנכון שהסכמתי? האם עשיתי את הדבר הנכון?

"ומה אם, אממ... אני לא אצליח לפתוח את הקשר...?" פלטתי בקולי הרועד, מחליפה מבט קצר בין שני הגברים. דממה מטלטלת השתלטה על האוהל הגדול סביבנו והרגשתי בנמלים קטנות מטפסות לאורך גבי ונושכות אותי עד כאב.

הרמתי את מבטי והבחנתי בשומר המלך בוהה בי במבטו המצומצם. עיניו החודרות עמדו עליי בעוד שידו אחזה בידית חרבו, אשר הייתה קשורה לצד חגורתו.

התנועה הפשוטה הזאת הצביע על האמת בפניי. הוא אמר לי ללא מילים, שהם יוציאו אותי להורג באשר אבחר לעשות ואני ידעתי שזאת הייתה האמת לאמיתה. השפלתי מבט חרד למטה ובהיתי על הרצפה בעצבנות, לפני שליקתי את שפתיי בלחיצות קלה.

"זאת אומרת—"

"הנביא סיפר לי פעם, שהכשפים נולדים עם יכולת מיוחדת... הוא אמר לי פעם שהם יכולים לראות או לחוויי, כפי שהוא קרא לזה, כישוף רק פעם אחת בחייהם בכדי לזכור אותו לנצח... ולכן הם, זאת אומרת, אתם לומדים מגיל צעיר כל-כך לעשות את אשר אתם עושים... הוד-מעלתו התקדם אליי בצעדי האיטיים, ידיו שלובות מאחורי גבו ומבטו החלטי. "בת כמה את, אילייה...? אם תרשי לי לשאול, כמובן..."

"עשרים וחמש, הוד-מעלתך... השבתי בחוסר רצון למראה חיוכו הבטוח וכן, הבנתי. אני ידעתי בדיוק לאן הוא חותר עם השאלה שלו.

הרי שלפני יותר מעשר שנים שהוא החל להשמיד אותנו; שנה אחר שנה מלווה במוותם של מיליוני אנשים. כשפים מוכשרים שנתנו את עצמם לממלכה הזאת, לאדמה הזאת ולמלך הזה.

הוא הבין וראה שהספקתי ללמוד הרבה דברים בשנים שלפני ההשמדה של האנשים שלי, משמע שהיה עליי להצליח באשר אעשה.

חיוך מריר וחסר שליטה כיסה את פניי בהבנה מוחלטת שעמדתי להצטרף אליהם – אל אותם הכשפים המוכשרים – אם לא אעשה כמצוותיו וכן גם אם אענה לפקודתו, כולם ימותו.

בשם האל הקדוש, אני רוצה לחיות את החיים האלו במלואם, הרי היו כל-כך הרבה דברים שלא ראיתי או ניסיתי בחיים הללו. השפלתי את מבטי על כפות ידיי, לפני ששילבתי את ידיי במחשבה אחת ויחיד שבאשר אבחר לעשות כעת – אני אענש.

אם אפר את בקשתו של המלך – אמות. אם אענה לבקשתו – רבים אחרים ימותו וזה כלל גם אותי.

”ובכן?”

”כמובן, הוד-מעלתך.”

נתתי לרגליי לשאת אותי לעבר השידה הרחוקה בזווית האוהל, אשר היה מחולק לשני חדרים. הראשון נועד לקבלת הפנים והשני הוסתר מאחורי וילונות. שם, ביצע ראש המחנה את הניתוחים שלו.

סימנתי לשומר המלך לבוא אחריי ולאחר שהוא ביקש את רשותו של מלכנו, הוא פנה בעקבותיי בתמיהה מוחלטת. הרמתי את סיר המים מהשידה וביקשתי ממנו לקחת את החפץ למרכז האוהל, לפני שהנחתי את הסיר על הרצפה למרגלותיה.

”הוד-מעלתך, תסלח לי...” לחשתי, ”אבל האם תוכל לצאת למספר שניות?”

”למה?” הוא התקרב אליי במבטו החשדני.

”אני לא רוצה לפגוע בהוד-מעלתו... במקרה והכישוף לא יצליח, הכוח ישרוף את המקום בלהבותיו...” הנדתי לחיוב, נותנת לו להשלים את מחשבותיי בראשו. ”אם הדבר אכן יקרה, הייתי מעדיפה שהוד-מעלתו יחכה לי בחוץ.” ולהפתעתי, הוא הניד ראשו בהסכמה, לפני שפנה מחוץ לאוהל ושומרו בעקבותיו.

"אם את צריכה משהו, תקראי לי או לאלחם." הוא אמר בביטחה. הוא הצביע על שומרו ואילו אני הנהנתי לעברו בתשובה ונשמתי לרווחה, כאשר הזוג יצא מהמקום והשאיר אותי לבד.

פניתי לחדר השני ולקחתי משם את אחד מסכיני הניתוח, ארבעה נרות מבין העשרות שהיו זרוקים על השולחן וחזרתי לשידה, מסדרת אותה במרכז האוהל.

אני לא בדיוק זוכרת, מה הייתי אמורה לעשות או אפילו לומר, אבל כן ידעתי שהנרות היו אמורים לעמוד בכל הפינות של השולחן. ועל כן, הנחתי כל נר על כל פינה והדלקתי אותם בחומר ההצתה.

עצרתי את נשימתי וחתכתי את כף ידי בסכין הניתוח. קימצתי את אגרופי בחוזקה. פס של זרם דם זלג לאורך אמתני אל מרפקי, לפני שציירתי את סמל הכשפות במרכז השידה בעזרת הדם שלי וקשרתי את ידי בבד שמצאתי על אחד משולחנות החדר. הרמתי את סיר המים והנחתי אותה על גבי הסמל שציירתי, לפני שבחנתי במעשה ידיי.

משהו היה חסר ואני יכולתי להרגיש זאת בעצמותיי. נתתי מספר צעדים אחורה והבטתי סביבי בתמיהה. מה עוד יכול היה להיות חסר שם? השפלתי את מבטי ועצמתי את עיניי כנגד המחשבה, מנסה להיזכר בשיעורים שלימדה אותי אמי.

דמותה הרחוקה רדפה את מחשבותיי. חיוכה החם והמנחם כוון אליי, מבטה הנוצץ בהה בי ושערה האדמוני והארוך, ממש כמו שלי, היה אסוף על קודקוד ראשה.

השיער ...

פתחתי את עניי בהבנה מוחלטת והתקרבתי אל השולחן במהירות גדולה. היה זה קולה הרחוק שהידדה כעת במקור ראשי ואמר לי ברוך ונחמה:

"את חייבת לתת משהו מעצמך, אילייה... אחרת הכישוף לא יעבוד."

כן, השיער שלי – היה זה השיעור הראשון שהיא לימדה אותי בזמנו. חיכתי קצרות כנגד הזכרון הרחוק של ילדותי. הורדתי את המטפחת הקטנה שאחזה בשערי ונתתי לצמה הארוכה שלי ליפול קדימה על החזה שלי, כל הדרך אל מותניי.

זאת הייתה גם הסיבה בגללה היה עלינו, על כל הכשפים כולם, לגדל את שערינו ארוך מן הרגיל. אמי תמיד סיפרה לי שהכוח שלנו התאסף

מלמעלה למטה והשתמר דרך שערינו. ועל כן, היה עלינו להשתמש בו בחוכמה ולא לחתוך יותר מדי.

חיכתי לעצמי, נזכרת בדרך בה היא סירקה וקלעה את שערי הפרוע לשת צמות בילדותי הרחוקה. אני זוכרת שהיא הייתה אומרת לי שהשיער שלי היה כה אדום וחזק, שהוא יכול היה להצית את כל העיר בלהבות.

משכתי בצמה שלי קדימה וחישבתי את הכישוף בדממה. היה עלי לקרוא לנפש שהייתה בצד השני, בקצה העולם ועל כן, הייתי צריכה לתת הרבה מעצמי.

לקחתי נשימה עמוקה וחתכתי את שערי בגובה כתפיי, זורקת אותו פנימה לתוך סיר המים. ועוד לפני שהשיער שלי הספיק לשקוע תחת המים, הדלקתי אותו בלהבות ונתתי לו להישרף.

במקום לטבוע או להיכבות תחת המים, הלהבה רק הלכה ובערה יותר. ולכן, הצמדתי את כפות ידי לגובה פניי והתפללתי בתחנונים. תחילה, בקשתי סליחה על אשר עשיתי ואז התחננתי בפני הנביא לצאת ולפגוש אותי על גבול החיים והמוות.

יכולתי להרגיש בזמזום נרגש עולה לאורך זרועותיי ומבעיר את גופי מבפנים החוצה באש בוערת. אלי הקדוש, הייתי צריכה להצליח. הייתי חייבת לשרוד את הלילה הזה.

”אילייה...”

הרמתי את מבטי המופתע למעלה, לא היה שם איש. הקול חזר וקרא לי וכן, התקדמתי והצצתי לתוך סיר המים. הלהבות כבר כבו והשתקפות ברורה הופיעה על פני המים.

היו אלו פנים. גבר בשנות החמישים לחייו, אם לא יותר. שערו ארוך וכסוף, עיניו שחורות ופניו המקומטים פנו אליי. הוא ידע את שמי, הוא הכיר אותי ואיכשהו ידעתי שגם אני הכרתי אותו.

”אילייה.” הוא חזר ואמר את שמי בצורה כה מוכרת, שזה הרעיד אותי והצית את נפשי בפחד עז.

”אנחנו מכירים?” שאלתי מבלי לחשוב פעמיים, כאשר חיוך מאופק כיסה את שפתיו והוא נד בראשו בתשובה.

השפלתי את מבטי וניערתי ראשי לשלילה. מעולם לא פגשתי את האיש הזה קודם לכן ועל כן, הדבר לא היה אפשרי בכלל. בלעתי רוק ופניתי

לכניסה של האוהל, בכדי לקרוא למלך, מנסה להתעלם מהתחושה המוזרה שאפפה אותי.

ליבי הפועם רטט מפחד, ידיי המזיעות רעדו וראשי אפוף המחשבות נדם לכמה שניות. היה עליי לקרוא להוד-מעלתו ולסיים עם כל זה אחת ולתמיד. הרי שהחופש שלי עמד בסיכון. לא רק החופש שלי, אמר לי מצפוני בקדירות, אלא שגם חייהם של רבים אחרים.

"אל תקראי לו, אילייה..." עצרתי למשמע דבריו והסתובבתי לעברו בשאלה, "תני לי מספר שניות איתך, לפני שתביאי אותו אליי."

"למה? על מה יש לנו לדבר?" שאלתי, חוזרת אל הסיר בבלבול וסקרנות.

"על עתיד הממלכה הזאת." הוא החזיר.

"איך עתיד הממלכה הזאת קשור אליי?"

"את התחלת עם זה?"

"אני?" התפרצתי בחוסר שליטה.

"כן, את..." הוא השיב, "את קראת לי לבוא הנה – את זימנת אותי אלייך... את התחלת את כל זה ולכן יהיה עלייך גם לסיים את זה." הוא השיב לי בקולו השקט.

פי נפער לרווחה ועיניי התעגלו בפחד. לא הצלחתי אפילו להוציא מילה אחת מבעד לבילבול שמילא אותי, שלא לדבר על צליל כלשהו באופן כללי.

"אילייה," החל קולו העמוק לדבר, "אם הספר יגיע לידי של שולמאן המלך, זה יהיה סופו של כל מה ששונה ממנו בעולם הזה?"

"שונה? למה אתה מתכוון ב-שונה?" קטעתי אותו בחוסר הבנה.

"הוא ישמיד את האחרים... השדים וילדי-היער, הוא ישמיד את כל מה שאוחז בתוכו את הקסם... בדיוק כפי שהוא השמיד אותנו, אילייה..." הסביר הרואה בקולו השבור, "אני לא הצלחתי להגן על הספר בזמנו... אני... אני ידעתי שבסופו של דבר הוא ימצא אותו ועל כן, עשיתי את אשר הייתי חייב לעשות, בכדי שהוא לא יוכל להגיע אליו."

השפלתי את מבטי במועקה. אני שמעתי שמועות על כך שהוא הרג את עצמו בכדי להתחמק מעונשו בפני המלך, כאשר כל הזמן הזה האמת הייתה שהוא הרג את עצמו בשביל להגן על ספר החיים. הדבר נשמע כה

הגיוני ועם זאת גם כה מצער ונורא, שעצמתי את עיניי בכאב על מר גורלו, כאילו שהיה זה גם גורלי.

ואולי זה אכן היה...

"אני באמת מצטערת על מה שקרה לך, אמרתי, לפני שהרמתי את מבטי לשלו. "אבל איך כל זה קשור אליי? מה לי ולשדים, או אפילו ילדי היער... אני בת אנוש פשוטה—"

"אילייה... אנחנו לא בני-אדם... הוא החל, "למה את חושבת שאנחנו נולדים עם כוח כזה... עם היכולות המיוחדות הללו...? למה את חושבת שאנחנו נרדפים ונהרגים בצורה איומה שכזאת...? למה את חושבת שאת האחרונה שנתרה מבין אנשינו...?"

"האחרונה...?" משכתי את אפי לתחושה השורפת שמילאה את גרוני בצער ועיניי בחומץ ובמרירות, לפני שניגבתי את הדמעות שהחלו לזלוג על לחיי.

לא יכולתי להחזיק בהן יותר ונתתי לעצמי לבכות. אני ידעתי, תמיד ידעתי שהייתי האחרונה מבין אנשינו ובכל זאת, רציתי להאמין אחרת. כיסיתי את עיניי בכף ידי ולקחתי נשימה עמוקה ורועדת מהאף, לפני שניגבתי את לחיי שוב ושוב.

"אם אני באמת האחרונה... איך אני אמורה לשנות משהו...? אני לבד...?" ייבבתי בהתייפחות מיואשת.

"את צריכה למצוא את הספר, לפני שהוא יגיע אליו—"

"למה שלא תשקר לו, אה...? תגיד לו שהספר נמצא במקום אחר—"

"אני לא יכול, אילייה... אני נמצא תחת כישוף המחייב אותי לומר לו את האמת באשר היא... בגלל זה גם הרגתי את עצמי..." הוא עצר, כאילו צוחק על עצמו בלעג. "לעיתים אף נדמה לי שלעולם לא אשתחרר מהכישוף שכול אותי אליו... אני בחיים לא אהיה חופשי... גם בקצה העולם..."

הוא הביט לעומק עיניי. מבטו השחור חימם אותי בנחמה ואפף אותי בפחד. כולם ימותו. היכן שהוא, עמוק בתוך הראש שלי, אני ידעתי. הייתי בטוחה שאם אעזור להוד-מעלתו, אז כולם ימותו.

לקחתי נשימה עמוקה וניגבתי את פניי, לפני שהשפלתי מבט לרצפת האוהל ונעצתי בדממה ובריקנות. ומה אם הוא צדק? מה אם אני היחידה שיכולה לשנות משהו...? האם יכולתי לקחת את הסיכון הזה...?

"איך אני יכולה לעזור?" שאלתי בזהירות רבה, מבלי ליישר את מבטי המפוחד לשלו.

"עלייך להגיע להר הספר–"

"מה?! אני לא יכולה לעלות לשם... אתה יודע שזה אסור." נחרתי בציחקוק עצבני, "במיוחד לאנשים כמונו."

הנביא נאנח לעצמו, מנער ראש בחוסר שליטה ומסיט מבטו בהירהור קליל, לפני שחזר אליי ואמר.

"אילייה, תאמיני לי שאת תצליחי לעלות להר באשר את כשפית או לא... הוא נד לעצמו בביטחה, לפני שחזר ואמר לי. "עלייך יהיה להיכנס לתוך ההר, לפתוח את ספר החיים ולהוציא מתוכו את הביצה... השומר יעזור לך–"

"שומר? איזה שומר? שומר המלך?" התפלאתי בחוסר אימון, מצביעה לעבר פתח האוהל.

"לא," הוא נד לשלילה ובספק ציחקק לעברי. "הנזיר ששומר על הר... הוא היחיד שיכול לעזור לך."

"ואיפה אני אמורה למצוא אותו?" חיבקתי את עצמי, כנגד המחשבה שבאמת עמדתי לעשות את זה. ההישרתי את מבטי אל הזקן שהשתקף בתוך סיר המים. הוא היה כה בטוח בעצמו ובי שתהיתי לעצמי, אם באמת יכולתי לעשות את זה.

"אל תדאגי," הוא נשף בחיוכו המנחם, כנראה שהבחין בהבעת פניי חסרת האונים. "הנזיר יהיה האחד שימצא אותך ויעזור לך... כעת לכי, אילייה... עלייך לצאת מהמחנה ולהיכנס לגבולות היער צפונה... אל ההר הגדול–"

"רגע... ומה עם הביצה?" שלחתי את ידי לכל עבר בעצבנות קלה. "אמרת שיהיה עלי להוציא את הביצה מספר החיים ומה אז... זאת אומרת, מה אני אמורה לעשות איתה?"

הוא חייך לעברי, מבטו חם ובטוח, כאילו שהוא אמר לי מבלי לומר לי שהכל יהיה בסדר. וכן, מצאתי את עצמי מחייכת לעברו וממתינה בדממה.

"אחרי שתוציאי את הביצה, יהיה עליך למצוא את האחד שיישא אותה... הוא עצר, מהרהר לעצמו בקולו הלוחש. "לכי למלך השדים הוא יעזור–"

"רוממון?!!" פלטתי בחוסר אמונה, "אתה רוצה שאני אלך אל הגבול... אתה..." מצאתי את עצמי מצביעה על ראשי בתנועה מעגלית. "אתה יצאת מדעתך, או שהמוות השפיע עלייך... אם המלך שלנו יהרוג אותי, אז מלך השדים יאכל אותי בעודי חייה."

הזקן פרץ בצחוק. השם ישמור, הוא צחק עליי, כאשר ניערתי ראשי לשלילה והבטתי סביבי בלחץ ובפניקה. "כזאת דרמטית... בדיוק כמו אמא שלך—"

"אמא שלי... מאיפה אתה מכיר את אימא שלי?" חזרתי להביט בו בתמיהה.

"אילייה..." הוא התעלם ממני בניעור ראשו, "את צריכה לעצור את המלחמה הזאת בדרך כלשהי ועל כן, את צריכה לקחת סיכון... ברגע שתמצאי את הביצה, תמצאי גם את הנושא שלה—"

"נושא הביצה..." הופתעתי, "מי הוא אמור להיות? איזה מן אדם הוא?"

"הוא היחיד שיכול לאחוז בתוכו את הכוח העצום של הביצה, אילייה..." הוא הסביר לי בהירהור שקט.

"ומה היא בכלל, הביצה הזאת... מה היא אמורה לעשות? איך היא אמורה לצאת מהספר?" שאלתי בבלבול וחוסר הבנה.

"הביצה היא לא באמת ביצה, הוא השיב לי בלעג, "אלא כוח האסוף לתוך צורה של ביצה, לכן גם כולם קוראים לה כך..." הוא אמר לי והמשיך במשיכת כתף קלה, "נושא הביצה חייב להיות חזק דיו בכדי לעמוד בכוח, אחרת האנרגיה תקרע אותו לגזרים... אבל אל תדאגי, הכל יתבהר עם הזמן."

השפלתי את מבטי במרירות כנגד המחשבה. איך אני אמורה לעשות את כל זה, אם אני בכלל לא מבינה בזה כלום. איך אני אמורה למצוא משהו שאמור להיות נסתר מהאדם הפשוט? ואיך לכל הרוחות, הנזיר ההוא אמור למצוא אותי?

"הכל יהיה בסדר, אילייה..." הרמתי את מבטי לשלו והוא חיך אליי ברוך, "תבטחי בי." אלו היו המילים היחידות שיצאו מפיו, כאשר קולה הרחוק של אמא הדהד בראשי רכות.

"תבטחי בי, אילייה... תבטחי בי..."

הישרתי את מבטי לעבר האיש, הגבר שהביט עליי כעת מתוך סיר המים. תווי פניו המוכרים, מחקו את הפחד מליבי. היגון והעצב שמילאו אותי במשך שבועות שלמים הלכו ונעלמו להם וכל אשר נותר במקום זאת, היה רוך ונחמה. הוא הניד את ראשו לחיוב, נועץ בי בביטחה ואיכשהו, ידעתי שהכל יהיה בסדר. הייתי בטוחה בזה.

"כעת לכי, אילייה... לכי וצאי מהמקום הזה..." הישרתי את מבטי לשלו, בוהה לעומק עיניו החודרות ומבלי לחשוב על זה אפילו, הנהנתי לחיוב. זקפתי את גבי והשתחוותי בפניו לעומק ובתודה.

איכשהו ידעתי שעמדתי כאן אך ורק בזכות האיש הזה. אני נותרתי בחיים רק בגללו. הוא ידע מי הייתי. הוא הכיר את הוריי.

"אני לעולם לא אאכזב אותך..." אלו היו המלים היחידות שהתנוססו כעת בראשי. המילים שלא העזתי להוציא מפי, שמא מישהו ישמע וינסה לעצור אותי.

ידעתי שאסור היה לי לאכזב אותו, את האיש הזה. האיש שבזכותו הייתי בחיים. ואם הוא אומר שאהיה בסדר, אז ידעתי שאני אהיה בסדר. ואם הוא בעצמו לא יכל לשקר להוד-מעלתו, אז אני אשקר במקומו. חייכתי לעצמי באמונה שלמה, לפני שהסתובבתי ופניתי מחוץ לאוהל, מבלי להוציא מילה נוספת.

"הכל בסדר? היית שם זמן רב מדי..." שמעתי כאשר יצאתי אל זוג הגברים שחיכה לי בחוץ.

"אני מתנצלת," השפלתי מבטי, מנסה להסתיר את פניי משלו. "לא הצלחתי להעלות את האיש בפעם הראשונה ועל כן היה עליי להתחיל מהתחלה... הוא מחכה לך, הוד-מעלתך."

הישרתי את מבטי לשלו והמתנתי בציפייה מטלטלת. לא ידעתי, אם רגשותיי היו כתובים על פניי והמלך יכול היה לזהות את טיפת האומץ שמילאה בי כרגע. וכן, בלעתי רוק וחיכיתי בדממה.

המלך התבונן בי זמן רב בעיניו הכחולות והקרות, כאילו שהוא ניסה לקרוא לתוך מחשבותיי, אבל אני לא נתתי לו. אני לא אתן לו לשבור אותי כפי שהוא עשה עם הנביא, אני אהיה חזקה. אני חייבת להיות חזקה בשביל עתיד הממלכה הזאת.

להמישך, עליכם לרכוש את הספר